

РЕШЕНИЕ

№ 30731

гр. София, 19.09.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в
публично заседание на 04.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **11974** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно -процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 84, ал. 3 вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ). Образувано е по депозирана жалба от адв. Т. Л., САК, назначена, на основание чл. 25, ал. 2 вр. чл. 22, ал. 1, т. 8 от Закона за правната помощ (ЗПрП) вр. чл. 23, ал. 1 и ал. 2 от ЗУБ, с Решение № 24-207-13019 от 21.11.2024 г. на председателя на Националното бюро за правна помощ за представител на М. А. М., гражданин на Сирийска арабска република, [дата на раждане], ЛНЧ [ЕГН], непридружен непълнолетен, по смисъла на § 1, т. 4 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗУБ, срещу Решение № 11666 от 08.11.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ-МС), с което е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се прави искане за отмяна на решението като незаконосъобразно, постановено в нарушение на административно -производствените правила, при неизяснени в пълнота релевантни факти от значение за личното положение на кандидата за закрила и неправилно и селективно възприемане на данните в представената справка от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ – МС относно актуалната обстановка на сигурност в държавата по произход. Становището за допуснати нарушения на изискванията на чл. 35 от АПК и чл. 75, ал. 2 от ЗУБ е мотивирано и с липса на обективен анализ на бежанската история на чужденеца – опасенията му, че ще бъде взет в редовната армия или в някоя от въоръжените групировки, които действат в района, в който е живял в С. и ще трябва да се сражава въпреки нежеланието си и реалната опасност от тежки посегателства и обоснования риск за живота и здравето му. От съда се иска да отмени оспореното решение и да върне преписката на административния орган със задължителни

указания по приложението на закона.

Жалбоподателят не участва в съдебното производство. Представява се от назначения си представител – адв. Л., САК, която поддържа искането в жалбата и аргументите, с които е обосновано. Ангажира доказателства за настъпилите промени в обстановката на сигурност в С. след падането на режима на Б. А.. Представя писмени бележки (л. 123 – л. 124), в които като допълнителен аргумент за отмяна на оспореното решение сочи, че в хода на административното производство не е изследван „най-висшия интерес на детето“, в нарушение на изискванията на чл. 15, ал. 6 от Закона за закрила на детето, а и на приложимите актове на международното право - Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 23.06.2013 г. за определяне на стандарти относно приемането на кандидати за международна закрила, Конвенцията на ООН за правата на детето от 20.11.1989 г. (ратифицирана с Решение на В. 11.04.1991 г., в сила за Република България от 03.07.1991г.), Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи.

Ответникът – председателят на ДАБ при МС, чрез процесуалния си представител – главен юрисконсулт Х., оспорва жалбата и счита, че следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а обжалваното решение – потвърдено.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура също изразява становище за неоснователност и недоказаност на възраженията в депозираната жалба.

Административен съд - София град, Първо отделение, 26 състав, въз основа на приложените към делото доказателства, като взе предвид становището на страните, прие за установено от фактическа страна:

Административното производство е започнало по молба на М. А. М., [дата на раждане] в [населено място], област И., гражданин на Сирийска арабска република, ЛНЧ [ЕГН]. Молбата е заведена с рег. № 15751 на 08.07.2024 г., вх. № ОК-13-1146 от 08.07.2024 г. по описа на РПЦ – С., ПМЗ – кв. О. купел (л. 100 и л. 101) и съдържа искане за предоставяне на международна закрила на територията на Република България.

В деня на завеждане на молбата за закрила, в присъствие на преводач от арабски език, е съставен Регистрационен лист (л. 97 – л. 99) и е изготвена Евродак дактилоскопна карта (л. 92). На кандидата за закрила са връчени - писмена покана за провеждане на интервю на 15.07.2024 г., Указания относно компетентния орган и реда за подаване на молба за закрила, процедурата, която ще се следва, правата и задълженията, които чуждите граждани имат на територията на РБългария; Списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молба за статут, с приемни в ДАБ при МС, Информация за задълженията, които следва да съблюдава в центровете на ДАБ (л. 91, л. 93, л. 94 – л. 96).

Самоличността на кандидата за закрила е установена въз основа на Декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, поради липса на валидни документи за самоличност, издадени в държавата му на произход (л. 83). В хода на производството е представено копие на семейна книжка с превод на български език (л. 59 - л. 68), издадена от Министерство на вътрешните работи на Сирийска арабска република, отдел „Гражданско състояние“. Жалбоподателят е декларирал съгласие за обработване на личните му данни за целите на производството по закрила, както и за събиране на официални данни от други органи и организации, включително и в страни, различни от страната му на произход, Върховния комисариат на ООН за бежанците и международната организация по миграция (л. 90 и л. 84 – л. 85).

С Решение № 105 от 08.07.2024 г. М. А. М. е настанен в Регистрационно – приемателен център (РПЦ) – [населено място], отдел „ПМЗ -[жк], [улица] (л. 82). Връчени са му Указания за правата и задълженията, които има в зоната за движение, прилежаща към РПЦ – С., съгласно Решение на

Министерския съвет. Посочени са и местата, на които може да получава при необходимост допълнителна информация (л. 86, л. 87 - л. 89).

Своевременно, след завеждане на молбата за закрила, е уведомен председателят на Националното бюро за правна помощ с цел определяне на представител, който да вземе участие и при провеждане на интервюто с търсещия закрила непридружен непълнолетен (л. 77). Уведомен е и директорът на Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село, с оглед определяне на социален работник, който да присъства при провеждане на интервюто с търсещия закрила и да изготви становище, съгласно изискванията на чл. 15, ал. 6 от Закона за закрила на детето, по повод искането за предоставяне на закрила на територията на Република България (л. 76).

Във Формуляра за бърза оценка на най-добрия интерес на детето, изготвен в деня на подаване на молбата за закрила (л. 78 – л. 81), социалният работник е отразил, че при осъществения контакт с жалбоподателя е установил, че той приема спокойно случващото се, отговаря конкретно и точно на поставените му въпроси, и доколкото се касае за непридружен непълнолетен е налице нисък, но не непосредствен риск.

На 31.07.2024 г. в присъствие на преводач от арабски език и на назначения с Решение на председателя на НБПП представител – адв. Т. Л., САК, е проведено интервю с кандидата за закрила М. А. М.. Интервюто е документирано с приложения към преписката Протокол (л. 69 – л. 72). След като е потвърдил данните, отразени в декларацията по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ и Регистрационния лист относно датата и мястото на раждане, етническата си принадлежност – арабин и изповядваната религия – мюсюлманин – сунит, чужденецът е посочил, че е напуснал С. месец преди да влезе на територията на България заедно с братовчед си С. А. и още няколко познати. Преминали са нелегално през Турция с помощта на трафикант и след това са влезли в България на 06.07.2024 г. Като причина за напускане на държавата си по произход М. М. е посочил, че се е съобразил с волята на баща си заради войната в С.. Уточнил е, че редовната армия е превзела [населено място] където са живяли. Искали са да мобилизират баща му и това е станало причина да напуснат селото. Посочил е, че е живял в [населено място] до 12 годишна възраст, след което заради войната са се преместили в [населено място], населено предимно с кюрди. Уточнил е, че са общо 14 деца, но баща му има и втора съпруга. От рождената си майка има 4 братя и 4 сестри. Кандидатът за закрила е заявил, че в момента всички членове на разширената му фамилия живеят в лагер в И.. Посочил е и, че се водят военни действия между редовната и свободната армия в района на И. до С.. Заявил е, че желае да остане в България, за да не бъде мобилизиран в армията. Посочил е, че е учил до шести клас, след което е работил като общ работник - хамалин. Категорично е отрекъл да е членувал в политическа партия или организация, да е задържан или осъждан в държавата си по произход, както и да е имал проблеми с официалните власти, включително и такива по повод изповядваната религия или етническия си произход. Споменал е, че не иска да бъде мобилизиран, защото е бил свидетел на последици от бомбандировки, включително е загубил близки родственици.

Към преписката са приложени положително становище на Държавна агенция „Национална сигурност“, съгласно чл. 41, ал. 1, т. 1 от Закона за ДАНС – рег. № М – 12244 от 22.08.2024 г. (л. 58) и Становище на и. д. директор на Агенцията за социално подпомагане, изх. № СЛ/Д-С-КС/2452-001 от 26.08.2024г. (л. 57), изготвено въз основа на събраната информация от отдел „Закрила на детето“ при Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село, според което към момента на изготвянето им не съществуват преки и непосредствени рискове за физическото, психическото, нравственото, интелектуалното и социалното развитие на детето. Изготвен е план, за да се обезпечи наблюдението до навършване на пълнолетие.

На 24.10.2024 г. е представено писмено становище от експерта провел интервюто с кандидата за

закрила, в което е направено предложение да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на М. М. (л. 25).

При постановяване на оспореното Решение административният орган се е позовал и на официалната информация в изготвените от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ – Справки

вх. № ЦУ-1566 от 02.07.2024 г. (л. 26 - 36) относно общото положение и актуалната политическа обстановка и обстановката на сигурност в С., и в района на Сирийски К., включително и относно военната служба,

вх. № ЦУ-1841 от 25.08.2024 г. (л. 37 – л. 44) относно актуалната политическа обстановка и обстановката на сигурност в С. към 23.08.2024 г.,

вх. № ЦУ-1850 от 27.08.2024 г. (л. 45 – л. 52) относно състоянието на сигурност в провинциите И., Р., Х. и Х. и действащите на тези територии въоръжени групировки.

Обжалваното Решение № 11666 е постановено на 08.11.2024 г. от председателя на ДАБ при МС (л. 9 – л. 23) и е връчено на кандидата за закрила на 20.11.2024 г. в присъствието на преводач и на назначения представител – адв. Л., САК (л. 23). Председателят на ДАБ – МС, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на кандидата за закрила като е приел, че той не е имал проблеми основани на етническата си принадлежност и изповядваната религия, включително и с официалните власти, армията или полицията. Възпроизведени са твърденията му, че не е бил задържан, арестуван, съден или осъждан, както и че не е заплашван лично, и никога не му е оказвано физическо или психическо насилие в държавата му по произход. Позовавайки се на критериите за определяне на статут на бежанец в Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на ВКБООН, административният орган е посочил, че не са заявени основателни причини защо лично кандидатът се опасява от преследване в страната си по произход. Отчел е и, че липсват данни за дискриминационни или други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване спрямо М. М.. По отношение на описаните по време на интервюто събития на насилие, на които заявителят е бил свидетел докато е живял в [населено място] – «Официалната армия убиха много мои близки от [населено място], мои близки съседи и братовчеди по време на бомбандировки» (л. 72) е прието, че са неотносими към актуалната обстановка на сигурност предвид изминалия значителен период от време (в интервюто кандидатът за закрила е посочил, че са напуснали това населено място когато е бил на 12 години, а към момента на провеждане на интервюто същият е 17 годишен).

Административният орган е поставил акцент върху категорично заявеният личен мотив за напускане на държавата по произход и липсата на твърдения за конкретно неблагоприятно засегнало кандидата събитие от вида на посочените в чл. 8, ал. 4 и ал. 5 от ЗУБ. Направен е извод, че чужденецът без видима причина е взел решение за напускане на С., възползвайки се от факта, че в определени периоди от време на територията на страната му по произход е съществувал вътрешен въоръжен конфликт, характеризиращ се с висока степен на безогледно насилие, а към твърдения момент на напускане на страната, тя е в неблагоприятно икономическо и външнополитическо отношение и изпитва трудности със спазването на човешките права.

Данните за личното положение на кандидата са анализирани според критериите за преследване, въведени с разпоредбата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, в съответствие с чл. 1А от Женевската конвенция. Прието е, че в изложените причини за напускане на държавата по произход не са обективирани твърдения за физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които да са били насочени лично спрямо кандидата за закрила или членове на семейството му, и в този смисъл, не съществува риск и от бъдещо преследване, по смисъла на чл.

8, ал. 2 – ал. 5 от ЗУБ. Не са установени обективни данни за наличие на отрицателните предпоставки по чл. 8, ал. 7 и ал. 8 от ЗУБ.

Изразеното опасение, че при връщане в държавата си по произход жалбоподателят може да бъде мобилизиран, въпреки нежеланието да воюва, също е прието за необосноващо преследване, по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ. Позовавайки се на данните от справка вх. № ЦУ – 1566 от 02.07.2024 г. на Дирекция «Международна дейност» на ДАБ – МС, административният орган е посочил, че с указ на президента № 30/2007 е предвидена възможност за сирийските младежи да се освободят от задължителна военна служба, като заплатят такса, както и че подобна възможност е предвидена и за граждани над 42 годишна възраст, които не са служили в армията. Посочено е, че кандидатът за закрила не е заявил лично той да е бил издирван от официални лица или организации, а и да е получавал призовки или повиквателни за изпълнение на задължения, свързани с военна служба. Въз основа на тези данни е направен извод, че спрямо М. М. не са предприети каквито и да било неблагоприятни действия от държавни или недържавни органи, включително и във връзка с мобилизация.

С позоваване на § 167 - § 168 от Глава V на Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на ВКБООН, е застъпено становище, че опасенията от преследване и наказване за дезертиране или опит за бягство от военна служба не представляват основателно опасение от преследване по смисъла на дефиницията за бежанец, дори и за страни, в които военната служба е задължителна и неизпълнението на това задължение е наказуемо по закон, каквато е и държавата по произход. Уточнено е, че за да отговаря на критериите за преследване, по чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, дезертьорството или бягството от военна служба следва да бъдат съпътствани от други значими за лицето мотиви да напусне или да остане извън страната си, а в конкретния казус са установени единствено хипотетични предположения и опасения за евентуално мобилизиране на кандидата за закрила.

В обобщение, председателят на ДАБ – МС е приел, че решението за напускането на страната по произход е взето по изцяло лични причини, поради което кандидатът отговаря на критериите за мигрант, съгласно Глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на ВКБООН – доброволно е напуснал страната си с желание да се засели другаде по причини различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., и в този смисъл, няма основания да му бъде предоставен статут на бежанец.

Въз основа и на информацията в представените справки от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ - МС относно обществено политическото и икономическото положение в държавата по произход и конкретно в района, в който е декларира, че е живял жалбоподателят преди да напусне С., както и в областите, за които са оповестени данни за водени въоръжени сблъсъци, непосредствено преди сваляне на предишния режим през м. декември 2024 г., административният орган, позовавайки се на разширенията при тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83 /ЕО, дадени с Решение на СЕС от 17.02.2009г. по дело C-465/07, а и на тълкуването на дефинираното понятие за «посегателство», изразяващо се в тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя», обхващащо и «заплахи срещу живота или личността на цивилно лице», а не само определено насилие, присъщо за общата ситуация на «въоръжен вътрешен или международен конфликт», административният орган е посочил, че липсват обективни данни въз основа, на които на чуждия гражданин може да бъде предоставен хуманитарен статут на някое от основанията, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗУБ, доколкото не е налице риск при завръщането му в страната да стане жертва на тежко посегателство като смъртно наказание, екзекуция, или изтезание, включително и на нечовешко или унижително отношение и наказание,

упражнено от който и да е от субектите по чл. 9, ал. 2 от ЗУБ.

В мотивите на решението е посочено, че към м. август 2024 г. сирийското правителство контролира над 60% от общата територия на страната, включително центъра, средиземноморското крайбрежие и южната част. Всички големи градски зони, а и най-големите градове – Д., Х., Х. и Х. са част от контролираната от правителството зона. Контролът се осъществява с помощта на различни вътрешни сили за сигурност, а данните за въоръжени конфликти и насилие са спорадични.

Под контрола на Сирийските демократични сили са и големи части от провинциите Д. ал Зор, Р., Х. и части от провинция Х., което е приблизително около 25% от територията на С.. Отражено е, че групировката «Х. Т. ал Ш.» контролира онези части от провинция И., които се намират под контрола на въоръжени бунтовнически групировки и има почти пълен контрол над по-широката зона за деескалация в И., включително и в повечето райони с гранични пунктове с Турция. Въпреки, че е описвана като «бивш филиал на Ал К.», който все още е определен за терористична група от ООН и много държави», в справката се сочи, че групировката «Х. Т. ал Ш.» е доминираща в провинцията, която администрира чрез Сирийското правителство на спасението. Справките съдържат данни и за организацията «Ислямска държава», която продължава да отчита активност главно в пустинните райони на запад от река Е., ползвани като оперативна база за възстановяване на клетки за обучение на бойци и извършване на атаки в целия регион, най-вече през първата половина на 2023 г. Сочи се, че лидерите на «Ислямска държава» остават в И., въпреки антитерористичните усилия на групировката «Х. Т. ал Ш.», които целят да ги направят неработещи, а от своя страна «Ислямска държава» твърди, че извършва атаки срещу цели на «Х. Т. ал Ш.». Позицията на Ислямска държава е значително отслабена заради действията на групировката «Х. Т. ал Ш.», докато под контрола на официалното сирийско правителство са южната и източната част на провинция И., включително магистралата Д. – А. и околностите в непосредствена близост. Според данните на Сирийската мрежа за човешки права броят на смъртните случаи на цивилни в провинция И. трайно намалява - от регистрирани 246 през 2021 г. до 91 - в периода август 2022 г. – юли 2023 г.

Въз основа на тези данни, административният орган е приел, че въпреки, че положението в някои части на С. е несигурно и напрегнато, няма обективни данни за безогледно насилие на територията на цялата страна. В значителната част от контролираните от правителството райони цялостната обстановка се отличава със запазена относителна степен на сигурност. Направен е извод за липса на вътрешен въоръжен конфликт на територията на цялата страна, а данните за насилие на определени места са оценени като не ограничаващи възможностите на кандидата за закрила да се ползва от вътрешната закрила на държавата си по произход в районите с относителна стабилност. В този контекст е отчетено, че спрямо заявителя не са установени сериозни и потвърдени основания с присъствието си на територията на държавата си по произход, а и в района на обичайното си пребиваване, да е изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут, по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Отчетено е и че всички останали членове на фамилията продължават да живеят в С., което не сочи населеното място като създаващо опасения от заплахата или риск за живота и сигурността им. Административният орган се е позовал и на разпоредбите на чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, за да приеме, че доколкото в значителна част от територията на страната по произход не съществуват основания за страх от преследване, нито реален риск от тежки посегателства, кандидатът за закрила може безпрепятствено и трайно да се ползва от ефективна закрила на тези места. Посочил е и, че чрез партньорските си неправителствени организации В. комисариат за бежанците на ООН предоставя правни услуги под различни форми на вътрешно разселени лица,

на завърнали се бежанци и приемни общности, а и на търсещи закрила лица и бежанци в 14 области, предимно чрез мобилни екипи, правни центрове или други подкрепяни от ВКБООН, който е създал 6 правни центъра, разположени в Д., Х., Д. ал Зор и Х.. Направен е извод, че не са налице основания за предоставяне на хуманитарен статут и по чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, защото заявителят може да достигне свободно, да се установи да живее и да води относително спокоен живот в една от тези зони, съобразявайки личните си желания, или по съображения от етнически и религиозен характер. Изрично е посочено, че двете условия – реалната опасност от тежки посегателства, по смисъла на чл. 9, ал. 1 – ал. 3 от ЗУБ и въоръженият конфликт следва да са взаимно свързани и с конкретната бежанска история на търсещия закрила. В изложените по време на интервюто причини за напускане на страната по произход не са установени даже и твърдения за налични сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено заради пришествието си на територията на държавата си по произход М. М. ще бъде изправен пред реална опасност да се превърне в обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

В мотивите на обжалваното решение е отделено специално внимание на особеното положение на кандидата за закрила – непридружен непълнолетен. Административният орган се е позовал на критериите за преценка на «най-добрия интерес на детето» посочени в § 1, т. 5 от ДР на Закона за закрила на детето, към които препраща т. 11, § 1 от ДР на ЗУБ, както и на § 52 - § 79, Глава V от Общ коментар № 14 (2013) на Комитета по правата на детето по отношение на нормите на Конвенцията на ООН за правата на детето, публикуван през м. ноември 2014 г. от Детският фонд на ООН и данните, отразени в приложения към преписката Формуляр за бърза оценка на най-добрия интерес за закрила на детето, според които липсват преки и непосредствени рискове за физическото, психическото, нравственото, интелектуалното и социалното развитие на жалбоподателя, както и за нарушение на основните му права, включително и на такива, които да сочат, че връщането в родината противоречи на неговите интереси.

При установената липса на основания за предоставяне на закрила по реда на ЗУБ е направен извод, че висшият интерес на детето е да продължи да живее в родното си място или на мястото където е постоянното му местоживее, за да се полагат за него грижи на майчин език, а и да продължи да живее в културната и/или семейната среда на страната му по произход, заедно с родителите си, с близки и приятели, с които ще може да контактува, без да е подложен на отрицателното влияние на езиковата бариера и произтичащите от това неудобства и проблеми от социален, психологичен, икономически характер. Поставен е акцент и върху обстоятелството, че най-добрият интерес на детето не е въведен като задължителна предпоставка за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9 от ЗУБ, нито е условие за предоставяне на субсидиарна закрила, според Директива 2011/95/ЕС и затова не е самостоятелно и достатъчно основание за предоставяне на закрила, което може законосъобразно да замени отсъствието на материално правните предпоставки, предвидени от българския и европейския законодател.

Изложени са аргументи и за липса на основанията по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ поради неустановени други причини от хуманитарен характер. Посочено е, че под «други причини от хуманитарен характер» се имат предвид случаи различни от предвидените в чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, но въз основа на които може да се установи същата по интензивност реална опасност от тежки посегателства срещу личността на чужденеца при завръщането му в държавата по произход. Направен е извод, че цялостната оценка на всички факти относно личното положение на молителя не сочат други освен лични мотиви за напускане на държавата по произход с цел доброволно заселване на друго място, а не по причини и поради реална опасност от визирания в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

Към преписката е приложено заверено копие на Докладна записка вх. № ПМЗ-ОК-594 от 27.11.2024 г. (л. 24), в която е отразено, че считано от 23.11.2024 г. (3 дни след връчване на

решението), кандидатът за закрила е напуснал РПЦ – [населено място], отдел ПМЗ – О. купел и е в неизвестност.

За съдебното производство жалбоподателят е уведомен чрез назначения си представител. Не са представени доказателства, включително и информация за местопребиваване на територията на страната след 23.11.2024 г. на кандидата за закрила М. М.. Липсват и официални данни, че е напуснал територията на Република България.

Описаните релевантни за правния спор факти не се оспорват от страните и позволяват да се направят следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е в срока по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ чрез административния орган, постановил оспорения административен акт (*решението е връчено на 20.11.2024 г., а жалбата е заведена на 25.11.2024 г. - л. 5*), от лице с правен интерес от оспорването и с право на жалба - представител на кандидата за закрила, назначен с Решение на председателя на НБПП.

Самоволното напускане на Регистрационен приемателния център от жалбоподателя не поставя под съмнение надлежното сезиране на съда, доколкото упражняването на правото на жалба от назначения представител, следва да бъде възприето като действие в защита на най-добрия интерес на вече пълнолетния чужденец, с оглед на обстоятелството, че обжалваното решение не удовлетворява искането за закрила.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Решението е издадено от компетентен орган. Отговаря на изискванията на закона за форма и съдържание. Посочени са фактическите и правни основания, с които е обоснован отказът да бъде предоставена международна закрила на чужденеца. Спазени са административно-производствените правила – производството е проведено по общия ред, от компетентен орган към РПЦ – С., който е участвал при провеждане на интервюто заедно с преводач от арабски език и назначения представител от НБПП. Жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ. В приложения Протокол, с който е документирано проведеното интервю, е отразена подробно бежанската история и отговорите на поставените въпроси от значение за личното положение на кандидата за закрила, който с подписа си е удостоверил, че няма възражения и искания за допълване на съдържанието му. Молбата е разгледана индивидуално, в съответствие с изискванията на чл. 73 от ЗУБ. На заявителя е предоставена възможност да изложи свободно всички свои аргументи и да представи доказателства в подкрепа на твърденията си, включително ползвайки специализираната помощ на упражняващ адвокатска професия, а и на социален работник от отдел „Закрила на детето“ към Агенция за социално подпомагане.

Решението е постановено в съответствие с материалния закон.

Разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ регламентира предпоставките (условията), при наличието на които на чужденец може да бъде предоставен статут на бежанец в Република България – да не може или да не желае да се ползва от закрилата на държавата си на произход, или да не желае да се завърне в нея, поради основателно опасение от преследване основано на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или изразяване на политическо мнение и/или убеждение. Наличието и основателността на опасенията се преценяват въз основа на данните от бежанската история на кандидата. В Регистрационния лист, както и в декларацията по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ жалбоподателят е посочил, че е [дата на раждане] в [населено място], област И., Сирийска арабска република, гражданин е на С., с етническа принадлежност – арабин, мюсюлманин - сунит.

Законосъобразен е изводът на административния орган, че заявените по време на интервюто причини за напускане на държавата по произход не могат да бъдат свързани с нито едно от условията, визирани в разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Кандидатът за закрила не твърди да е бил обект на преследване от държавата, от партии или организации, или недържавни субекти. Отрекъл е както той, така и останалите членове от семейството му да са имали проблеми поради религията, която изповядват или заради етническата си принадлежност. Посочил е, че всички останали членове на семейството продължават да живеят в С. и нямат проблеми с официалната власт, а той е напуснал страната по решение на баща си, за да не бъде мобилизиран. По време на интервюто кандидатът не твърди да е бил заплашван или спрямо него да е упражнявано насилие, отговарящо на критериите по чл. 8, ал. 5 от ЗУБ. Няма данни да е осъждан или да е преследван наказателно. Отрекъл е да е служил в армията, а и да е членувал във въоръжени групировки. Изложеното, дава основание на съда да приеме за законосъобразно и обосновано становището на административния орган за липса на основанията по чл. 8, ал. 1 и ал. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец на сирийския гражданин М. А. М..

Споделима е и преценката относно липсата на предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут. Разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ предвижда, че за да бъде предоставен такъв статут на чужденец освен, че личното му положение не следва да отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец, е необходимо да не може или да не желае да получи закрила от държавата си на произход заради опасения, че ще бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; както и на тежки заплахи срещу живота или личността поради безогледно насилие, в случай на въоръжен конфликт.

В представените три справки от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ – МС, на които се е позовавал в мотивите на решението си административният орган, се съдържа информация, че всички големи градски зони, а и най-големите градове – Д., Х., Х. и Х. са част от контролираната от правителството зона, в които контролът се осъществява с помощта на вътрешни сили за сигурност, а данните за въоръжени конфликти и насилие са спорадични. Въпреки, че има части на страната, в които положението е несигурно и напрегнато, няма обективни данни за безогледно насилие и наличие на въоръжен конфликт на територията на цялата страна. Направен е обективен анализ на заявеното при интервюто на жалбоподателя по повод подадената молба за закрила, въз основа на който е направен обоснован и законосъобразен извод, че в конкретния случай няма обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата, за да са налице основания за предоставяне и на хуманитарен статут.

Законосъобразно, преценявайки всички относими факти от бежанската история, административният орган е приел, че не са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено заради присъствието си на територията на държавата си по произход, жалбоподателят би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

Не могат да бъдат споделени съображенията в жалбата и относно липса на обективна и пълна преценка, по смисъла на чл. 6а от ЗУБ, на „най-добрия интерес на детето“, с което е обосновано искането за връщане на преписката със задължителни указания за правилно приложение на материалния закон. Административният орган е спазил всички изисквания на Закона за закрила на детето и Допълнителните разпоредби, към които препраща § 1, т. 11 от ДР на ЗУБ, както при провеждане на административното производство, така и при постановяване на административния акт, предмет на съдебен контрол в настоящото производство. В този смисъл,

изводът е резултат на позоваване на изготвения социален доклад, както и на заявеното при проведеното интервю от определения социален работник, изготвил Формуляра за бърза оценка на най-висшия интерес на кандидата за закрила, в който е посочено, че не съществуват преки и непосредствени рискове за физическото, психическото, нравственото, интелектуалното и социалното развитие на детето и основните му права няма да бъдат нарушени на територията на държавата му на произход. В този аспект, административният орган е посочил, че при проведеното интервю кандидатът дори не е заявил конкретни причини, свързани с благосъстоянието му и социалното му развитие на територията на държавата по произход, които да налагат предоставянето на закрила на територията на друга държава.

Обжалваното решение е постановено след задълбочено изясняване на относимите за положението на жалбоподателя факти, като законосъобразно е прието, че спрямо него на територията на държавата му на произход не е налице нито опасност за живота и свободата, нито опасност от преследване поради националност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или политическо мнение, нито реална опасност от тежко посегателство като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Спазени са процесуалните изисквания, гарантиращи правото на лично участие и на защита, въпреки че жалбоподателят не се е възползвал от възможността да представи доказателства в подкрепа на заявеното при интервюто. Изложеното дава основание на настоящия съдебен състав да приеме, че обжалваното решение съответства на изискванията за законосъобразност, поради което жалбата като неоснователна и недоказана следва да се отхвърли.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. последно от АПК, Административен съд - София – град, Първо отделение, 26-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на адв. Т. Л., САК, назначена с решение № 24-207-13019 от 21.11.2024 г. на председателя на Националното бюро за правна помощ за представител на М. А. М., гражданин на Сирийска арабска република, [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], непридружен непълнолетен, по смисъла на § 1, т. 4 от ДР на ЗУБ, срещу Решение № 11666 от 08.11.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: